

***Przegląd
działalności
misyjnej
podczas
KG 27***

***materiały
do refleksji
we wspólnotach
i w inspektorciach***

Sektor Misyjny
2015

**Do DIAM
w Inspektorciach**

31 styczeń 2015

Drogi Delegacie Inspektorialny ds. Animacji Misyjnej,
drodzy współbracia,

minął już prawie rok od zakończenia KG 27, ważnego czasu pełnego Ducha Świętego, ważnego czasu dla Zgromadzenia.

Papież Franciszek niestrudzenie powtarza nam, że musimy „*obudzić świat*”. Istnieje niebezpieczeństwo, że zaśniemy! „*Lecz jeśli sól utraci swój smak, czymże ją posolić?*” (Mt 5,13). Dobrym sposobem na zaśnięcie jest zapomnieć. Zapomnieć to, co Duch Święty nam powiedział! Zapomnieć o naszej Kapitule Generalnej!

Te kilka stron mają przypomnieć DIAM i każdemu współbratu o podtrzymaniu żywotnego płomienia misyjnego KG 27, o posłuszeństwie nas, dobrych apostołów salezjanów, wobec jej wskazań i o wprowadzeniu ich w życie z odwagą i kreatywnością.

Czyniąc to, dokonamy jednocześnie salezjańskiej reлектury *Evangelii Gaudium* Papieża Franciszka. Chodzi zatem o to, aby nie zapomnieć KG 27, a jednocześnie, aby przeżywać intensywnie, jako Salezjanie Księdza Bosko, ten czas odnowy misyjnej całego Kościoła.

Pytania ofiarowane na końcu, i wiele innych pytań, które oczywiście mogą się zrodzić w sercach współbraci czy we wspólnotach, mogą – jeśli weźmiemy je na poważnie! – sprowokować prawdziwe rewolucje w naszych domach i dziełach.

Niech święci misjonarze Rodziny Salezjańskiej inspirują nas i wspierają!

Ks. Guillermo Basañes SDB
Radca ds. Misji

WPROWADZENIE

Sektor ds. Misji próbował odczytać przesłanie misyjne dokumentu końcowego KG 27, aby pomóc salezjanom przeżywać salezjańskie życie konsekrowane w permanentnym stanie misji¹. To może zapalić w każdym salezjaninie tę iskrę, która prowadzi do kreatywności w głoszeniu Ewangelii [4,54]² i do trwałego nawrócenia duchowego, braterskiego i duszpasterskiego [26,63]. Ta relektura misyjna została dokonana także w świetle 30 art. naszych Konstytucji, który podkreśla pracę misyjną jako istotny rys naszego Zgromadzenia, pobudzający wszystkie przedsięwzięcia wychowawcze i duszpasterskie, właściwe naszemu charyzmatowi. Podobnie 138 art., który określa zadania Rady ds. Misji: „pobudzać ducha i zaangażowanie misyjne, koordynować i ukierunkowywać inicjatywy misyjne, zapewnić odpowiednie przygotowanie misjonarzom salezjańskim”.

Podczas debat kapitulnych, jak również w dokumencie końcowym, KG 27 nieustannie odnosiła się do posynodalnej Adhortacji Apostolskiej *Evangelii Gaudium* Papieża Franciszka. A zatem, ta relektura misyjna KG 27 musi być dokonana jednocześnie z lekturą i salezjańskim przyswojeniem sobie Adhortacji Apostolskiej. Poniższa pomoc, ofiarowana przez Sektor ds. Misji, pragnie być krokiem w kierunku misyjnego pogłębienia KG 27.

ŻYCIE SALEZJAŃSKIE „W PERMANENTNYM STANIE MISJI”

Dla Zgromadzenia w drodze, w Kościele bez granic, o drzwiach otwartych³, **syntezą tej relektury misyjnej jest konieczność, aby każdy salezjanin na nowo odkrył wymiar misyjny swojego powołania**, aby wychodzić w stronę innych, zwłaszcza w nowych obszarach i peryferiach współczesnego życia [22]. To wymaga przezwyciężenia samowystarczalności [7] i braku odwagi misyjnej [2], wyrażających się również w poczuciu zmęczenia, napięcia, rozbicia i wypalenia [27]. Realizacja tego wymaga przejścia od życia znaczonego drobniomieszkańskimi nawykami do wspólnoty misyjnej i profetycznej [74.1] oraz życia naszym powołaniem salezjańskim w *permanentnym stanie misji* jako

¹ Papież Franciszek, *Evangelii Gaudium*, 25.

² Cyfry w nawiasach odnoszą się do dokumentu końcowego KG 27, w DRG 418.

³ Por. *Evangelii Gaudium*, 20-24, 46, 210.

uczniowie misjonarze⁴. Tu przychodzą na myśl słowa św. Jana Pawła II: „Cała odnowa w Kościele musi mieć misję jako swój cel, jeśli nie ma paść ofiarą pewnego rodzaju kościelnej introwersji”⁵.

Szczególnie ważne jest to, aby pomóc salezjanom zrozumieć, że obecnie misja nie może być postrzegana tylko w kategoriach jednokierunkowej geografii. Misja jest przede wszystkim głoszeniem Jezusa Chrystusa w trzech przenikających się kontekstach, gdzie konieczne są albo misje *ad gentes*, albo zwyczajna działalność duszpasterska, albo nowa ewangelizacja⁶. W świetle Projektu Europa rzeczą fundamentalną jest pomóc wszystkim salezjanom docenić wielokierunkowy ruch misjonarzy ze wszystkich kontynentów na wszystkie kontynenty jako konkretny znak płodności *missio ad gentes*⁷. W tym nowym kontekście, Sektor ds. Misji kontynuuje zadanie zapewniania, koordynowania i dokonywania wyborów misyjnych [43] w nowych obszarach i peryferiach współczesnego życia oraz promocję projektów misyjnych Zgromadzenia [75.5]. Podejmując tę posługę powinien stać się w Zgromadzeniu jakby „strażnikiem nowych obszarów”.

Aby przezwyciężyć duszpasterstwo zachowawcze⁸ i mentalność grobu, która prowadzi do zmęczenia wewnętrznego i gnuśności duszpasterskiej⁹, Papież Franciszek nalegał na opcję misyjną, która pobudza do przejścia z tendencji samozachowawczości do nawrócenia duszpasterskiego. W ten sposób wszystkie nasze wyzwania duszpasterskie mogą stać się konkretną drogą wyjścia bez lęku, przejścia inicjatywy i pójścia naprzeciw peryferiom współczesnego życia¹⁰. Rzeczywiście, KG 27 uczyniła swoim *Evangelii Gaudium* 27 i 49, gdzie Papież Franciszek marzy o „opcji misyjnej” i podkreśla, że woli Kościół „poturbowany, poraniony i brudny, bo wyszedł na ulice, niż Kościół chory z powodu zamknięcia się i wygody kurczowego przywiązania do własnego bezpieczeństwa” [43]. Zaangażowanie misyjne pobudza nas zatem do tego, aby żyć radośnie i wiarygodnie naszą wiarą i konsekracją zakonną [67.1]. Entuzjazm misyjny nie może nie rodzić radości z ewangelizacji!¹¹.

⁴ Por. *Evangelii Gaudium*, 24, 25.

⁵ Jan Paweł II, *Ecclesia in Oceania*, 19.

⁶ Por. Jan Paweł II, *Redemptoris Missio*, 33-34.

⁷ Por. Benedykt XVI, *Africae Munus*, 167.

⁸ Por. Benedykt XVI, *Verbum Domini*, 95.

⁹ Por. *Evangelii Gaudium*, 82-83.

¹⁰ Tamże, 24-27, 46.

¹¹ Tamże, 79.

Jako poszukiwacze Boga [32], w centrum naszej drogi stawiamy Eucharystię [41] i słowo Boże, źródła misji Kościoła. Codzienna Eucharystia, miłość do słowa Bożego i zażyłość z nim poprzez *lectio divina*, pomagają nam dać prymat Bogu w naszym życiu [65], kierować się motywacjami płynącymi z wiary [54] i sposobami myślenia inspirowanymi Ewangelią [9] oraz odkryć konieczność i piękno głoszenia jej. To głoszenie napełnia nas radością misyjną¹² i jednocześnie odnawia naszą świadomość, że jego treścią jest Królestwo Boże (por. *Mc* 1,14-15), którym jest sama osoba Jezusa¹³.

Ponieważ prawdziwym misjonarzem jest święty¹⁴, tj. mistyk w Duchu [33], trzeba koniecznie bardziej systematycznie pogłębiać salezjańską duchowość misyjną [35], która wyjaśnia związek pomiędzy miłością duszpasterską i życiem duchowym [6]. Ważną rolą stałego kierownika duchowego [67.2] misjonarzy jest pomagać im w odkrywaniu fascynacji wobec Jezusa, głębokiego pragnienia relacji z Nim i przezwyciężania zmęczenia wewnętrznego, który osłabia dynamizm apostołski każdego misjonarza¹⁵.

OD WIELOKULTUROWOŚCI DO MIĘDZYKULTUROWOŚCI!

Opcja kapitulna, aby sprzyjać mistyce braterstwa [40] i pomóc wspólnotom międzynarodowym, także poprzez globalną redystrybucję współbraci [75.5], to czytelny znak powszechności Kościoła i charyzmatu salezjańskiego. Ale w dyskusjach na auli kapitulnej bardzo podkreślano, że nie można zatrzymać się tylko na międzynarodowości naszych wspólnot. Wielokulturowość [29] winna zmierzać do międzykulturowości, charakteryzującej się szacunkiem i otwartością wzajemną pomiędzy salezjanami różnych narodowości, co jest niezbędnym warunkiem prawdziwej wymiany i wzajemnego ubogacenia. Międzykulturowość jest tym, co czyni naszą wielokulturową rzeczywistość prawdziwym profetycznym braterstwem! W tym znaczeniu ważne jest, aby nowe obecności misyjne tworzyli współbracia różnych narodowości. Zapewni to inkulturację wiary i charyzmatu salezjańskiego i pozwoli uniknąć sytuacji, w których dominować będą jedynie partykularne przejawy kulturowe. W tym świetle należy zadbać, aby nowi misjonarze *ad gentes, ad exteros, ad vitam* byli przygotowani

¹² Tamże, 21.

¹³ Por. *Verbum Domini*, 92, 93.

¹⁴ Por. *Redemptoris Missio*, 90.

¹⁵ Por. *Evangelii Gaudium*, 81, 83, 264.

do wewnątrzkułturowości i mieli możliwość doświadczenia życia wspólnotowego we wspólnocie międzynarodowej. Z tego samego powodu konieczne jest, aby przeżywane doświadczenie międzynarodowości Zgromadzenia stanowiło integralną część kursów uwspółcześnienia dla misjonarzy. Znajomość i praktyka dokumentu *Formacja Misyjna Salezjanów Księdza Bosko* stanowi wkład w formację salezjanów do międzykułturowości i w połączenie formacji początkowej z działaniami duszpasterskimi [21].

EWANGELIZOWAĆ!

Aby zweryfikować wartość ewangelizacyjną naszej działalności wychowawczo-duszpasterskiej i nie być postrzeganymi jedynie jako organizacje pozarządowe czy działacze społeczni, nieodzowne jest, aby każdy salezjanin dowartościował doświadczenie wiary i osobiste spotkanie z Jezusem Chrystusem [38], które pozwala odkryć na nowo radość z przeżywania i przekazywania wiary oraz żyć z pasją [66] dla Niego i Jego ludu¹⁶. Ponieważ ewangelizacja jest w swej istocie spotkaniem z osobą Jezusa¹⁷, jest ona głęboko złączona z głoszeniem Go tym, którzy Go nie znają lub Go odrzucili¹⁸. Dlatego należy przypomnieć, że „nie ma prawdziwej ewangelizacji bez głoszenia imienia i nauki, życia i obietnic, Królestwa i tajemnicy Jezusa Nazareńskiego, Syna Bożego”¹⁹. W tym świetle Sektor ds. Misji i Sektor ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego winny pomóc inspektorium, jeśli chodzi o sprzyjanie dojrzewaniu wymiaru powołaniowego i misyjnego w ludziach młodych oraz wzrostu grup misyjnych w ramach Salezjańskiego Ruchu Młodzieżowego, aby mogły one stać się prawdziwym doświadczeniem spotkania z Chrystusem [17]. W tym sensie formacja wolontariuszy przed posłaniem, towarzyszenie w czasie wolontariatu i refleksja po zakończeniu posługi, są kluczowe.

Sektor ds. Misji widzi także pilną potrzebę przygotowania we wszystkich regionach ekspertów w dziedzinie misjologii, antropologii i dialogu międzyreligijnego. Byłoby wskazane, aby inspektorzy wysłali odpowiednich współpracowników, by mogli specjalizować się w tych dziedzinach. Te specjalizacje pomogą nam lepiej zrozumieć różne współczesne konteksty kułturowe, zwłaszcza ludzi młodych [24], w których przejawia się w różny sposób poczucie Boga [2]. Tak

¹⁶ Por. *Evangelii Gaudium*, 268.

¹⁷ Por. Benedykt XVI, *Deus Caritas Est*, 1.

¹⁸ Por. *Evangelii Gaudium*, 15.

¹⁹ Paweł VI, *Evangelii Nuntiandi*, 22.

będzie można promować dialog kulturowy i międzyreligijny oraz mocne doświadczenia duszpasterskie [61], celem lepszego głoszenia wszystkim Jezusa Chrystusa.

Rzeczą fundamentalną jest odkryć na nowo, w synergii z Sektorami ds. Komunikacji Społecznej, Duszpasterstwa Młodzieżowego i Formacji, ważność i aktualność pierwszego głoszenia we wszystkich naszych działaniach duszpasterskich. W ten sposób będzie można pogłębić i zastosować refleksje *Dni Studium* na ten temat, które odbyły się w minionym sześcioleciu. Pierwsze głoszenie jest kluczem, który może w znacznym stopniu przybliżyć sposoby towarzyszenia młodzieży w poznaniu i spotkaniu z Jezusem [18], sprzyjać naszej obecności misyjnej w środowisku cyfrowym [25, 75.4] i pośród imigrantów i uchodźców [55], odkryć na nowo System Prewencyjny jako propozycję ewangelizacyjną [58] oraz podkreślić relację pomiędzy wychowaniem i ewangelizacją [18].

Parafia jest „sanktuarium, gdzie spragnieni przychodzą i piją, by dalej kroczyć drogą, jest centrum stałego misyjnego posyłania”²⁰. W związku z tym konieczne jest, aby w parafiach salezjańskich wzrastała misyjność, ze szczególnym uwzględnieniem pierwszego głoszenia. Wsparcie wspólnot, które pracują w miejscach szczególnie trudnych [69.5] przychodzi poprzez większe poczucie braterstwa i solidarności [29], a także poprzez koordynację i pracę prokur misyjnych oraz Biur Rozwoju i Planowania (*PDO*) we współpracy z Ekonomatem Generalnym.

By zaangażowanie i działalność misyjna całego Zgromadzenia odznaczała się głębią, należy wspierać ją modlitwą i ofiarą, gdyż głoszenie Słowa odniesie skutek tylko dzięki łasce Bożej²¹. Obecność współbraci w podeszłym wieku i chorych [11,69.4] jest siłą duchową dla misji Zgromadzenia. W tym świetle intencja misyjna na każdy miesiąc stanowi pomoc, która może umacniać ten krąg modlitwy misyjnej w całym Zgromadzeniu.

Wzrost współpracy z Rodziną Salezjańską [69.1] jest bodźcem, który poszerza horyzonty i szerzej otwiera serce naszej apostołskiej misji [19]. Na poziomie inspektorialnym i lokalnym jest konieczne, aby każdy Delegat Inspektorialny ds. Animacji Misyjnej (*DIAM*) planował inicjatywy w synergii

²⁰ *Evangelii Gaudium*, 28.

²¹ Tamże, 262; Por. *Redemptoris Missio*, 78.

z innymi sektorami animacji w inspektorii i znalazł sposoby współpracy z Rodziną Salezjańską. Ze wszystkimi członkami Rodziny Salezjańskiej należy w postawie wielkiej otwartości szukać pilnie możliwości współpracy i koordynacji działalności misyjnej, inicjatyw na rzecz nowych obszarów i peryferii współczesnego życia [22,44]²², formacji permanentnej misjonarzy i refleksji dotyczących aktualnych tematów misjologii.

²² Por. *Evangelii Gaudium*, 210.

POWIERZAMY SIĘ MARYI!

Powierzamy wszystko Maryi, czyniąc naszą modlitwę
Świętego Jana Pawła II²³:

*Maryjo, Matko nadziei,
bądź z nami na naszych drogach!
Naucz nas głosić Boga żywego;
pomóż nam dawać świadectwo Jezusowi, jednemu Zbawcy;
spraw, byśmy służyli bliźniemu,
otwierali się na potrzebujących,
wprowadzali pokój,
z zapalem budowali świat bardziej sprawiedliwy;
wstawiaj się za nami, którzy działamy w historii,
pewni, że plan Ojca się wypełni.
Amen.*

²³ Jan Paweł II, *Ecclesia in Europa*, zakończenie.

DO REFLEKSJI

1. *Duch misyjny jest istotnym wymiarem naszego charyzmatu salezjańskiego. Jak przeżywamy nasze życie salezjańskie „w permanentnym stanie misji”, w kontekście dzieła powierzonego naszej wspólnotcie?*
2. *żyć i pracować razem, pomimo pochodzenia z różnych krajów i kultur, to ważny znak w naszym świecie rozdartym przez konflikty etniczne i religijne. Jakie znaki, ukazujące prorocstwo wewnątrzkułturowości dostrzegamy w naszej wspólnotcie, będącej częścią Zgromadzenia wielokulturowego?*
3. *Jesteśmy ewangelizatorami młodzieży a nie pracownikami socjalnymi czy członkami organizacji pozarządowych. Czy nasza działalność wychowawczo-duszpasterska jest naprawdę ewangelizacyjna – tzn. jest głoszeniem Jezusa Chrystusa – tam, gdzie jesteśmy obecni?*
4. *Pierwsze głoszenie nie jest metodą ani programem, ale stylem życia całej wspólnoty – salezjańskiej i chrześcijańskiej – który rozpala pragnienie poznania osoby Jezusa Chrystusa u tych, którzy Go jeszcze nie znają, u tych, którzy poznawszy opuścili Go i u tych, którzy przeżywają swoją wiarę w sposób rutynowy. Czy wykorzystujemy okazje pierwszego głoszenia w naszym środowisku, z całą wspólnotą wychowawczo-duszpasterską i Rodziną Salezjańską?*
5. *Modlitwa za misje odnawia nas i umacnia działalność misyjną naszego Zgromadzenia. Czy 11 dzień każdego miesiąca jest dla naszej wspólnoty okazją do umocnienia kręgu modlitwy i oddychania światowym wymiarem Towarzystwa Salezjańskiego?*
6. *Dzień Misji Salezjańskich każdego roku pomaga nam myśleć nie tylko o naszych lokalnych dziełach, ale czuć się częścią Zgromadzenia, które aktywnie pracuje na wszystkich kontynentach. Jak przeżywamy Dzień Misji Salezjańskich w naszej wspólnotcie wychowawczo-duszpasterskiej? Jak go przeżywamy w naszej inspektorii?*

